

чоловіки стають об'єктом знущання. Жінки, що несуть службу в ОВС України, скаржаться на забезпечення форменим одягом, відсутність якісного медичного забезпечення, важку, громіздку і незручну конструкцію стандартних бронежилетів тощо.

Водночас, існують і певні проблеми щодо забезпечення прав чоловіків, що працюють в ОВС України, зокрема порушуються соціально-трудові права чоловіків, чоловіки частіше стикаються з виконанням службових завдань, пов'язаним із ризиком для життя та здоров'я та ін.

Зараз сучасна Україна відзначається інтенсивністю правового забезпечення гендерної рівності в діяльності ОВС України, але і зараз існують деякі соціально-психологічні та організаційні проблеми, які потребують комплексного статистичного та психологічного дослідження сучасного стану психологічного забезпечення гендерної рівності в ОВС України. Це потрібно для виявлення типових форм гендерних стереотипів і упереджень, внутрішньо та міжособистісних конфліктів пов'язаних із статевою ознакою, вивчення причин їх появи, розробка методів їх усунення.

Отримана інформація дозволить виробити оптимальні методи психологічного забезпечення гендерної рівності в діяльності ОВС України з урахування специфіки служби, що дозволить підвищити рівень ефективності використання кадрового потенціалу.

Одержано 17.04.2019

УДК 355.457.1

Анастасія Юрїївна КРАЧЕНКО,

студентка групи Ф6-ПЗдср-18-5 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат історичних наук, доцент Заборовський В. В.

ЗАРОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Попередник українських прикордонних військ, Окремий корпус кордонної охорони (ОККО) був заснований у березні 1918 р. рішенням Ради Народних Міністрів Української Народної Республіки. Новостворену службу було вирішено створити при міністерстві залізничного сполучення. Його начальником став полковник Володимир Желіховський. Планувалося, що ОККО, матиме у своєму складі одну учбову бригаду (Нова Прага) та 9 кордонних бригад: 1-шу Волинську (Луцьк), 2-гу Подільську (Кам'янець-Подільський), 3-тю Одеську (Одеса), 4-ту Північну (Гомель), 5-ту Чорноморську (Одеса), 6-ту Хоперську (Валуйки), 7-му Донецьку (Луганськ), 8-му Азовську (Маріуполь) та 9-ту Курську (Суми).

Після приходу до влади гетьмана Павла Скоропадського начальником Окремого корпусу кордонної охорони був призначений генеральний хорунжий Віктор Савельєв. Активне формування бригад кордонної охорони розпочалося

із середини серпня 1918 р. Були призначені командири та начальники штабів бригад, старшини-прикордонники й фахівці з митної служби. Весь кордон Української Держави розподілявся на 8 районів, кожний з яких пильнувала окрема бригада. Для охорони морських кордонів замість 5-ї Чорноморської кордонної бригади було створено Штаб охорони узбережжя Чорного моря.

Бригада корпусу складалася з шести прикордонних відділів. Пост був найменшою структурною одиницею корпусу. Загальна чисельність кордонних військ становила близько 17 тис. чол.

Несення кордонної служби, постійне збільшення обсягів завдань з охорони кордону вимагали відповідного матеріально-технічного забезпечення. На асигновані державою кошти здійснювалося облаштування прикордонних об'єктів: будувалися телефонні лінії, утримувалася в робочому стані сигналізація, проводилася закупівля коней, зброї.

Після перемоги повстання Директорії начальником Окремого корпусу кордонної охорони УНР було призначено колишнього прикордонника і військового міністра УЦР Олександра Жуківського. В умовах наступу більшовицьких та білогвардійських військ він намагався зберегти кадри кордонної охорони, втім вже на січень 1919 р. у його розпорядженні залишилися лише кадри Північної, Курської, Волинської (всі переведені до Луцька) та Подільської (продовжувала нести варту на румунському кордоні) бригад. Наприкінці січня 1919 р. штаб Окремого корпусу кордонної охорони та кадри чотирьох наявних бригад були зібрані у Кам'янці-Подільському. Із березня 1919 р. посаду начальника корпусу знов обійняв полковник Желіховський. Впродовж 1919–1920-х рр. в умовах рухомих та нестійких кордонів, війні з більшовиками, білими та поляками Окремий корпус кордонної охорони фактично двічі припиняв своє існування. Останній командувач ОККО полковник О. Пилькевич очолив переформований корпус у вересні 1920 р. Однак продовжити розпочату роботу не вдалося. Завадив катастрофічний розвиток подій на фронті. Більшовики наближалися до тимчасової столиці Української Народної Республіки. Штаб корпусу 14 листопада 1920 р. Був змушений залишити Кам'янець-Подільський та евакуюватися на зайняту Польщею територію. 1 січня 1922 р. Внаслідок своєї малої чисельності Окремий корпус кордонної охорони був переформований в окрему кадрову бригаду кордонної охорони. У вересні 1922 р. Замість бригади було створено кадрову комісію кордонної охорони. Остаточню історію ОККО завершується у квітні 1923 р., коли комісія була розпущена.

Одержано 03.04.2019

